

Ágoston Tamás

LÁZÁR

2017-02-23 | VERS

kép | wikimedia.org

Kállay Kotász Zoltánnak

A feltámadás után, elunva
isten csendjét és a végtelen kertet,
felszálltam a távolsági buszra
a menny szélén, bíbor felhők mellett.

Boldogtalan élőhalott voltam,
rothadó húsát kapargató hulla –
elegem volt! Jó hecc lesz, gondoltam,
ha hazalátogatok a falumba

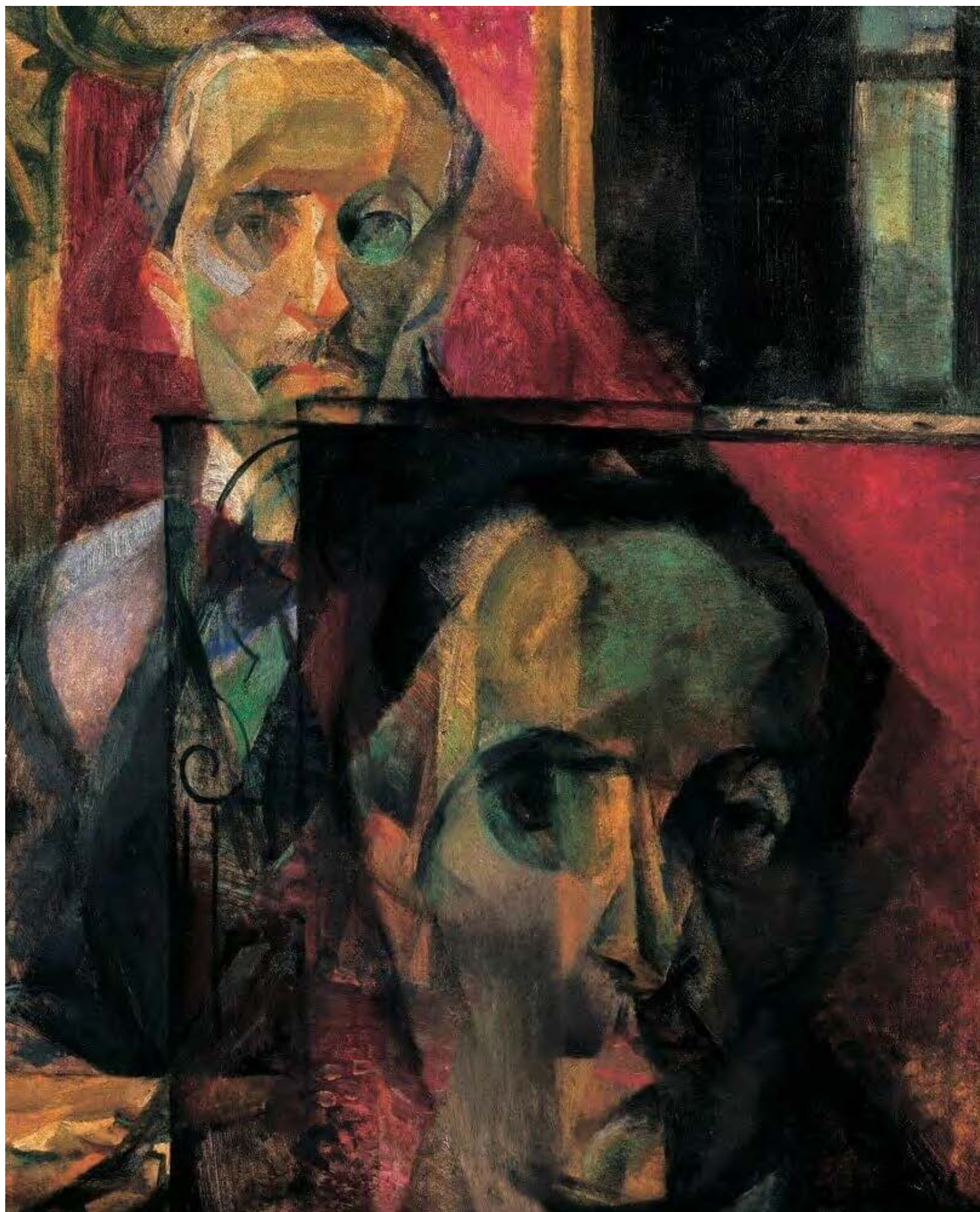
még egyszer. – Mikor beléptem a házba,
apám megremegett, mintha fázna.
Anyám háttal ült. Épp késeket fent.

Megundorodva álltam, néztem őket,
apám ábrázata lepett meg főleg –
úgy méregetett, mint egy idegent.

Ágoston Tamás

MÁST NEM

2017-02-11 | VERS

Nem mértem a lázát.
Nem borogattam a homlokát.
Nem takartam be paplannal.
A lepedőt, amit összehányt, nem áztattam be.
Nem mentem el a gyógyszerháza, a templomba,
nem imádkoztam az életéért.
Nem adtam a kezébe poharat, pirulát.

Nem zártam el a tévét, amikor elaludt,
olyan arccal, mint akit gyomorszájon vágta.
Nem pelenkáztam.
Ágya mellett ülve nem olvastam újságot, regényt.
Nem vigasztaltam.
Múltról, emlékekről nem váltottam vele szót.
Langyos tejjel nem itattam meg.
Nem mondtam, hogy meggyógyul.
Nem mondtam, hogy meghal.
Nem vágtam rá az ajtót, azt üvöltve,
hogy elmegyek, mert a fia vagyok,
s nem akarom gyűlölni.
Nem váltottam vissza a vonatjegyet,
mikor felhívott anyám,
hogy siessék, mert agonizál.

Kellett volna, tudom.
Tudom, mert láttam később a kezét
a hullaházban, az egyetem épülete mellett.
Rémült, magányos gyerek,
ölebe kívánckozó kamasz keze volt.

Kellett volna.
Mást nem mondhatok.

kép | Szobotka Imre: Kettős önarckép